

Grundlovens 63de § vil være pligtig til at modtage, ikke inden den foreskrevne Tid afgive nogen uberinget Erklæring med Hensyn til det første Valg. I bemeldte § af Grundloven maatte derfor ligeledes foregaa nogen Modification eller Forandring, hvortil der imidlertid ikke habes noget Forslag.

Jøvrigt gjælder med Hensyn til Alternativet No. 6, der efter dets Indhold vel udelukker Muligheden af, ved Siden deraf at antage Alternativet No. 5, de samme Indvendinger, der ere anførte ved dette sidste.

Da Committeeen saaledes, nagtet den erkjender det fra flere Synspuncter betragtet Hensigtsmæssige og Gaablige i det tilsigtede Niemed, ikke finder at kunne anbefale noget af de foreslaaede Alternativer til Antagelse, skulde den ærbødigst indstille til Storthinget at fatte følgende Beslutning:

“De af Repræsentanten, Foged Borchsenius paa 10de ordentlige Storthing fremsatte alternativer Forslage til en Fundamentallov angaaende Forandring i Grundlovens §§ 57 og 58 bifaldes ikke.”

Christiania, i Constitutionscommitteeen, den 5te August 1845.

Ludvig Kr. Daa,
Committeens Formand.

N. Køren,
Committeens Secretar.

(Eenstemmig): “Committeens Indstilling bifaldes.”

Videre toges under Behandling No. 410, Indstilling fra Constitutionscommitteeen angaaende de indkomne Forslag til Forandring i Grundlovens § 2, (St. Fhbl. 7de D. S. 25 og 27 samt foran S. 36) hvilken Indstilling er saalydende:

Til Storthinget!

Blandt de Committeeen tilfillede Constitutionsforslage ere to, der gaa ud paa Forandring i Grundlovens 2den § nemlig:

1) Et Forslag af 10de September 1842, undertegnet af 36 Repræsentanter ved tiende ordentlige Storthing og indeholdende:

“Bestemmelsen i Grundlovens § 2 sidste Paragraph, saalydende: “Jøder ere fremdeles udelukkede fra Afgang til Riget” — sættes herved ud af Kraft.”

Dette Forslag er foranlediget ved et af Bureauchef H. Bergeland forfattet Forslag, der var ligelydende med dette, undtagen at han havde betjent sig af Udtrykket “ophæves” istedetfor “sættes

herved ud af Kraft”, hvilket atter kun var en Redaktionsforandring af det Grundlovsforslag, som H. Bergeland havde forfattet og Sørenskriber Sørensen fremsat paa Storthinget i 1839, men som af Storthinget i 1842 blev forkastet. Da det Forslag, som nu er modent til Afgjørelse, i Alt væsentligt er overensstemmende med hint, hvorover Constitutionscommitteeen paa 10de ordentlige Storthing afgav Betænkning under 5te September 1842, er denne Indstilling vedlagt, som dets Præmisses, og des Aarsags trykt og omdelt til de Herrer Repræsentanter.

2) Et Forslag af 15de September 1842, undertegnet af 10de ordentlige Storthings Medlemmer J. H. Sæter, D. Balstad, Staf, D. Soelberg og Ludvig Kr. Daa, indeholdende tvende Alternativer, enten “som Tillæg til Grundlovens § 2 bestemmes: at alle christelige Religionssecter bør nyde fri Religionsøvelse overalt i Riget, hvorimod Bestemmelsen om, at Jøder ere fremdeles udelukkede fra Afgang til Riget sættes ud af Kraft”, eller:

“Som Tillæg til Grundlovens § 2 bestemmes: at alle Religionssecter nyde fri Religionsøvelse overalt i Riget, hvorimod Bestemmelsen om, at Jøder ere fremdeles udelukkede fra Afgang til Riget sættes ud af Kraft.”

Da samtlige disse Forslage ere behandlede paa den i Grundlovens § 112 foreskrevne Maade, bliver nu efter samme Bestemmelse derover at fatte Beslutning.

Med Hensyn til Indhold ere begge Forslage deri overensstemmende, at de tilsigte Ophævelsen af Forbudet imod at Jøder skulle kunne opholde sig og bosætte sig i Norge. Da dette Spørgsmaal allerede har været drøftet i sin Almindelighed af en Storthingscommittee paa en saa udtømmende Maade, at nærværende Committee ikke anser det fornødent at tilføie noget, antages det, at Storthinget allerede i det til Repræsentanterne omrødede Actstykke har tilstrækkelig Veiledning til Afgjørelse af en Sag, som derhos paa Grund af den Opsigt den har vakt, maa antages at være omhyggeligen overveiet af Enhver, som derover skal afgive sin Stemme.

Committeeen anser det for at være sandsynligt, at den kunde blive istand til at levere noget nyt Bidrag til Sagens Opklaring, dersom den henvendte sin Opmærksomhed paa at undersøge om der siden sidste Storthing var passeret Noget, som kunde have Indflydelse til at forandre eller befæste Anstuelserne.

Committeeen maa i denne Henseende tillægge Justitsdepartementets Skrivelse af 4de November

1844 (indført i Departementsridenden 1844 Side 763) en ikke ringe Betydning. Departementet tilkjendegiver deri, "at det antager at de saakaldte Portugis-Jøder maa uanset Grundlovens § 2, være berettigede til at opholde sig her i Riget, hvilket ogsaa, saavidt vides, hidtil har været almindeligt antaget, ligesom det stedse har været foresat i de underdanigste Foredrag, der have været afgivne angaaende Meddelelse af Leidebreve til Jøder."

Ehi af denne Rungjørelse følger formentliggen at foregaaende Odelshing under Protocollernes Gjennemgaaelse udtrykkelig eller siltiende have godkjendt den i de anførte Foredrag anvendte Fortolkning. Det maa altsaa herefter anses som en af Regjering og Storting erkjendt Bestanddel af vor Ret, at medens Jøder i Almindelighed ere udelukkede ifra Udgang til Riget, kunne portugisiske Jøder opholde sig her ligesaavel som fremmede Christne, og at hine ligesom disse kunne erhverve norsk Børgersret. Committeeen kjender vistnok ikke i hvilket Forhold de portugisiske Jøder staa til de øvrige Jøder, men det er ikke almindeligt bekendt at der finder nogen Forskiel Sted mellem dem i religiøse Meninger eller Ceremonier. Noget saadant angiver heller ikke det aabne Brev af 14de December 1670, hvilket man har troet at burde indtage her, da det indeholder den ældste Committeeen tilgjængelige historiske Oplysning om denne Retligheds Oprindelse.

Det deri citerede aabne Kongebrev af 19de Januar 1657 er nemlig ikke optaget i nogen trykt Samling af Forordninger.

"14 December 1670. Aabent Brev angaaende Frihed til Næring og Reiser for Hebraiske af den Portugisiske Nation (efter Ansøgning af Gabriel Gomez).

Til ydermere Confirmation af Kongeligt dem samtlige givne Brev, dateret 19de Januar 1657 bevilges og tillades, at bemeldte Portugisiske Nation, og i Særdeleshed de af den samme som i Amsterdam ere bosiddende, eller sig i Kongens Rigsstad Hamburg og Fæstning Stückstadt redeligen og ærligen opholde, maa, herefter som tilforn, udi Kongens Riger, Fyrstendømmer og Lande frit og ubehindret i deres lovlige Erinde reise og forreise og her drive og fortsætte deres tilbørlige Handel og Næring, saasom de bedst veed og kan, naar de herimod efter de ind- og udførende Varers rigtige Angivelse erlægge den Told og Retlighed, som Kongen deraf kan tilkomme og sig ellers saaledes forholde, at Ingen med billig Uarsag kan have sig over dem at besvære."

De senere Bestemmelser om disse Personer

nemlig Forordningen af 30te Juli 1684 og Plakat af 23de Januar 1750 bekræfte iffunns de ovenstaaende Regler, idet de erklære at de almindelige Indskrænkninger, som Jøder ere underkastede, ikke skulle anvendes paa de portugisiske.

Man maa altsaa heraf slutte at den suveræne Konge som Lovgiver har tilstaaet de portugisiske Jøder denne Retlighed uden Hensyn til deres religiøse Afvigelse fra de øvrige Jøder. Dersom heller ikke nogen saadan Sektforskiel eksisterer, hvilket, efter det angivne vel maa antages, og dersom vor Grundlov skal være at forstaa som anført, bliver vor Ret med Hensyn til Jøderne aldeles modsigende og principstridig. Ehi fra den almindelige Regel, der er tillagt saa stor Betydning, at den har faaet Plads i Grundloven, er gjort en Undtagelse for et Tilfælde, der i alle væsentlige Henseender forterer under Hovedreglen. Da det nu ikke kan gaa an at forandre Grundloven derhen at ogsaa portugisiske Jøder nægtes Udgang til Riget, er den eneste Udvei til at bringe Grundloven til den Overensstemmelse med sig selv, som den almindelige Fornuft fordrer, at udslette det almindelige Forbud inod Jøders Ophold her.

Men hin anførte Departements-Skrivelse af 4de November 1844 er ogsaa i en anden Henseende af megen Betydning. Uagtet vistnok de fleste i nærværende Sag ville opgjøre sin Mening af theoretiske Grunde og efter almindelige Rets-Principer, maa dog ogsaa Spørgsmaalet om Forandringsens Hensigtsmæssighed for Norge og hvilke Følger den vil have, være af nogen Vigtighed, saa meget mere som Grundlovens § 112 udtrykkelig paabaærer sig "Erfaring."

Committeeen kan ikke andet end antage at denne Skrivelse og det som i denne Anledning er påseferet, afgiver ikke alene den eneste Erfaring, som det er muligt paa Forhaand at erhverve i denne Sag, men endog en saadan Erfaring, at den bør have Indflydelse paa Sagens Afgjørelse. Man maa nemlig antage at en Tilladelse for portugisiske Jøder til at nedsette sig i Norge er kungjort med al den Offentlighed, som vore Love nogenstinde kunne erhverve udenfor Riget. Det maa fremdeles anses som givet at de portugisiske Jøder ere talrige nok til at der alene af dem kunne indflytte en saa stor Jødebefolkning, som der t. Ex. opholder sig i Rabolandene Sverige og Danmark. Men uagtet Tilladelsen nu har været kungjort i snart et Aar har endnu ingen eller maaske kun een portugisisk Jøde nedsat sig i Norge. Dette maa regnes som tilstrækkeligt Bevis for at de Personer feile, som antage at et stort Antal Jøder vilde, naar Grundlovens Forbud i § 2 blev hæ-

det, indflytte til Landet. Det synes ogsaa af almindelige historiske Betragtninger sandsynligt at Forholdene nu ikke længer begunstige disse større Indvandring, som den jødiske Nation undertiden foretog sig i Middelasderen, og hvilke formodentlig ligesom Folkvandringerne mere vare foraarsagede ved den Forsølgelse og Undertrykkelse, Jøderne maatte udstaa i det Land, som de forlode, end i Forventning om Held og Lykke i det, til hvilket de indvandrede. Formodningen om at Civilisationens og Industriens nuværende Standpunct ikke gjør nogen stor Jødeindvandring mulig, bestrækes ogsaa ved at se hen til hvor lidet det Antal Jøder er i Forhold til Folkemængden, som opholde sig i England, Frankrig og de Forenede Stater. Uagtet Jødernes Rettigheder neppe i noget Land ere større end i disse tre Stater, have de dog den forholdsvis mindste jødiske Befolkning. Dette kan neppe have anden Grund end at det er disse Stater, som senest, og først efterat de egentlige Jødeforsølgelser vare ophørte, have indrømmet dem Ret til Ophold. Det er af disse Grunde rimeligt og synes ved den nu vundne Erfaring at være bestræket, at kun et ringe Antal Jøder vilde under nogen Omstændighed ned sætte sig i Norge, saa at denne Sag maa regnes til de i praktisk Henseende mindre vigtige eller betydelige.

Committeens Pluralitet maa derfor antage at der ikke er Grund til at nære Frygt for nogen skadelige Følger af at tillade Jøder at komme til Riget. Minoriteten formener derimod, at den Tid, som er forløben siden Resolutionen af 4de November 1844, er for kort til at man endnu kan have erhvervet nogen sikker Erfaring om Sagen.

Sæters tvende Forslage ere, som anført, deri overensstemmende med det nu gienne gaaede at de indbefatte Ophævelsen af Forbudet imod Jøders Ophold i Riget. De indeholde derhos en Tilfølgelsesbestemmelse om Religionsfrihed, idet No. 1 foreslaar, at Grundloven skal sikke alle christelige Religionssecter denne Rettighed og No. 2 alle Religionssecter, hvad enten de ere christelige eller ikke. Dette første af disse Alternativer stemmer ganske overens med det Forslag, som Repræsentanten Sorgenfri skrev fremsatte paa Storthinget i 1833, undtagen deri at dette havde Udgivelsen af en privat Lov til Hensigt. Committee vil ogsaa i Anledning af disse Forslage fornemmelig meddele historiske Oplysninger, da Hovedspørgsmaalet om Religionsfrihed bør existere, og i hvilken Udstrækning, allerede har været Gjenstand for saa fuldstændige Granskninger saavel paa indværende og næstforegaaende Storthing som i 1833 (Forhandl. 7de Bind S. 300—320), at den ikke ved at kunne

tilsæie noget. Som den vigtigste Begivenhed, der kunde have Indflydelse paa Dommen om disse Forslage har for Committeeen fremskillet sig Udgivelsen af Loven af 16de Juli 1845 om Religionsfrihed for christelige Disfenter. At denne Lov af nærværende Storthing er bleven besluttet og at den derpaa har nydt Hans Majestæt Kongens Sanction, viser formentligen, at hverken Kongen eller Storthinget antager, at Grundloven, saaledes som den nu faaar, indeholder noget Forbud imod Religionsfrihed. Da dette Gode saaledes kan opnaaes og allerede er opnaaet ved Hjælp af privat Lov, antage nogle af Committeeens Medlemmer, at enhver Grundlovsforandring i denne Retning er overflødig, og at man saaledes allerede af denne Grund maa fraraade Antagelsen af begge Sæters Forslage. Dens Pluralitet kan imidlertid ikke heri være enig. Den antager

1) At Loven af 16de Juli 1845 hverken har indrømmet fuldstændig Religionsfrihed eller kan gjøre det, ikke engang for alle christelige Disfenter, saalænge Grundloven om denne Sag forholder sig taus.

Den private Lovs Omraade i en Materie, som i Grundloven ikke er bestemt, kan nemlig ikke gaa videre end Jagtagelsen af andre Grundlovsbud medfører. Saaledes kan en Religionsfrihedslov under Tingenes nærværende Stilling aldrig medføre at en Dvæker, paa Grund af sine Religionsbegreber, fritages for den enhver Landets Borger efter Grundlovens § 109 paahvilende Bærnepligt. Pluraliteten antager imidlertid baade at en saadan Fritagelse tilsiges af naturlig Retfærdighed, naar vedkommende Dvæker derfor giver Staten et tilsvarende Vederslag i andre Ydelser, og at den private Lovgivning vilde være bemyndiget til at træffe en saadan Overenskomst eller Tillempling, dersom Grundloven indeholdt et ligesaa udtrykkeligt Tilfagn om Religionsfrihed, som den klart udtaler sig om Bærnerligten.

2) Endog om den private Lovgivning kunde meddele ganske de samme Rettigheder som et Grundlovsbud, er der dog en væsentlig Forskjel mellem disse to Arter af Hjemmel i den Retlighed, som er dem tilfagt og den Tryghed, som de følgelig medføre. Den private Lovgivning kan med ligesaa stor Lethed unddrage Borgerne sine Begunstigelser, som den har tilfåaet dem; hvorimod grundlovsbestemte Rettigheder ere værnede paa en saa betryggende Maade for Angreb, som det vel under de menneskelige Anliggenders Medførelse er muligt. Det er imidlertid især af Betydning for et Parti af Religionsbefjendene at være

saaledes beskyttet imod Majoritetens omskiftelige Meninger. Erfaring viser nemlig at deslige Secter ofte uden egen Brøde blive saa upopulære til enkelte Lider, at der næsten er Enstemmighed for deres Undertrykkelse, uagtet en kort Tid efter, naar denne Fanatisme er bortdunstet, den samme Majoritet skammer sig over sin fiendtlige Stemning eller ikke engang er sig bevidst, til hvilken Yderlighed, den havde været beredt til at gaa, hvis den havde haft Magten til at sætte sine Ønsker eller Fordringer igjennem. Pluraliteten kan saaledes ikke erkjende, at den af Sæter foreslagne Grundlovsbestemmelse er overflødig, men maa meget mere paa staa at den er fornøden, dersom man vil Hensigten i den samme Udstrækning, som han.

Committeens Pluralitet er desuden ad en anden Vej kommen til det samme Resultat, at et af Sæters Forslag bør vinde Bifald. Det andet af dem er nemlig overensstemmende med den af Rigsforsamlingen paa Eidsvold antagne ottende Grundfæring for Constitutionen og det første med den anden § af Grundloven, saaledes som den af Rigsforsamlingen blev antagen. Da dette er et historisk Factum, hvorefter saavel Forsamlingens Protocoller som tilstedeværende Medlemmers Beretning (J. Nalls Erindringer 3die D. S. 74, 78, 112, 113, Storth. Forh. 1833 7de B. S. 307, 8) bærer Vidnesbyrd, kan det ikke betvivles, at en saadan Bestemmelse er besluttet af den Autoritet, som var bemyndiget til at fastsætte Norges Statsform. Der er ligeledes Sandsynlighed for, at den Bestemmelse, som indeholdes i Forslaget No. 1, ikkuns ved en Skjædesløshed eller Forglemmelse er udeladt af det Original Exemplar, som blev underskrevet af Forsamlingen og af den valgte Konge og som derfor blev lagt til Grund ved de sednere Forhandlinger paa det overordentlige Storting i 1814. Under disse Omstændigheder antager Pluraliteten, at Agtelse for Grundloven medfører, at man retter en bevislig Wildfarelse deri og restituere den til dens oprindelig lovlige Renhed, om end derved ikkuns et Pietets Hensyn blev iagttaget. Naar man skal vælge imellem, hvilken af de tvende Redactioner bør antages, medfører denne Betragtningssmaade, at Forslaget No. 1 maa gives Fortrinet, som det, der indeholder Rigsforsamlingens endelige Beslutning. Denne Bestemmelse, som indskrænker Friheden til "Christelige Religionssecter", maa desuden formentligen tillægges et reelt Fortrin, da Lovgivningen og saaledes Staten maa være bygget paa Christendommens Grundvold, saaat en Berettigelse for alle Ikke-Christne til uden Forskjel at øve sin Lære ikke kan andet

end lede til Strid mellem Staten og de af dens Medlemmer, der ikke erkjende de Principer, hvor paa den hviler. Dog antage to af Committeens Medlemmer, at, uagtet disse Hensyn, bør Grundloven ikke hindre noget Menneske ifra at dyrke Gud efter sin Overbevisning, da Tolerance endog af andre Religioner maa ansees at være grundet paa Christendommens Principer.

Naar et Medlem af Pluraliteten ikke kan stemme for det først refererede Forslag, som blot omhandler Jøderne, er Aarsagen dertil den, at han af de forhen udbiittede Grunde antager det at være af saare ringe praktisk Vigtighed, og formener, at det her fornemmelig gjælder om at etablere i den offentlige Ret en vigtig Sandhed, og at afvække en Plur som hviler paa Grundloven: et Slags offentlig Væresag. Men fra dette Synspunct betragtet maa det ansees ikke mindre vigtigt, at Grundloven indeholder Garanti for en saa dyrebar Menneskerettighed som Religionsfrihed, end at Forbudet imod Jøderne udstryges, ligesom ogsaa det samme Hensyn til Grundlovens theoretiske Fuldkommenhed udkræver, at den restitueres til den ædlere Form, den engang har havt.

Disse Forandringer bør efter hans Formening gjøres saamtidigen; thi Grundlovens Stabilitet medfører, at der ikke bør stikkes paa den ved Stykværksforbedringer, der i samme Dialect, som de gives, erkjendes at være usfuldstændige og usfuldkomne.

Paa Grund af disse og andre Overveielser, som der ikke kan være Leilighed til at meddele udforligt, er Committeeen kommen til det Resultat, at 1) to af Committeens Medlemmer stemme for Repræsentanten Sæters Forslag No. 2; 2) fem Medlemmer stemme for Repræsentanten Sæters Forslag No. 1; og 3) fire Medlemmer stemme in subsidium for Sørenskriber Sørensens Forslag.

Saaledes indstilles til Stortinget at fatte følgende Beslutning:

1) Repræsentanten Sæters Forslag No. 1 til Forandring i Grundlovens § 2, saalydende:

"Som Tillæg til Grundlovens § 2 bestemmes: at alle christelige Religionssecter bør nyde fri Religionsøvelse overalt i Riget, hvorefter imod Bestemmelsen om, at Jøder ere fremdeles udelukkede fra Udgang til Riget, sættes ud af Kraft",

bifaldes;

samt, forsaavidt en saadan Beslutning ikke skulde blive antaget af Stortinget,

2) Repræsentanten, Sørenskriber Sørensens Forslag, saalydende:

“Bestemmelsen i Grundlovens § 2 sidste Paa-
sats, saalydende: “Jøder ere fremdeles ude-
sultede fra Udgang til Riget”, sættes herved
ud af Kraft”,

bifaldes;

3) Repræsentanten Sæters Forslag No. 2 til en
Forandring i Grundlovens § 2, saalydende:

“Som Tillæg til Grundlovens § 2 bestem-
mes: at alle Religionssecter bør nyde fri Re-
ligionsøvelse overalt i Riget, hvorimod Be-
stemmelsen om, at Jøder ere fremdeles ude-
sultede fra Udgang til Riget, sættes ud af
Kraft”,

bifaldes ikke.

Christiania, i Constitutionscommitteen den 12te
August 1845.

Ludvig Kr. Daa,
Committeens Formand.

N. Koren,
Committeens Secretar.

(Ved 47 mod 52 Stemmer): “Committeens
Indstilling under 1ste Post bifaldes ikke.”

(Ved 54 mod 45 Stemmer): “Committeens Ind-
stilling under 2den Post bifaldes ikke.”

(Jmod 8 Stemmer): “Committeens Indstil-
ling under 3die Post bifaldes.”

Jmod 7 Stemmer blev forkastet et af Re-
præsentanten Capitain Brun fremsat Forslag saa-
lydende: “Regjeringen anmodes om at lade ud-
arbejde og meddele næste Storting et Udkast til
en speciel Lov om, under hvilke Betingelser Jøder
bør tillades at nedsette sig og drive borgerlig Næ-
ring her i Riget.”

Videre toges under Behandling No. 419, Ind-
stilling fra Soldcommitteen i Anledning af Stor-
thingets Beslutning af 14de August 1845 betræf-
fende Repræsentanterne Michelsens og Monsens
Forslag om Undersøgelse angaaende Hensigtsmæs-
sigheden af paany at tænde Mark's Fyr m. V.
(Se foran S. 63 og 72), hvilken Indstilling er
saalydende:

Til Stortinget!

Fra Stortingets Præsidentskab har under-
tegnede Committee under 14de d. M. modtaget
en Skrivelse saalydende:

“Under Stortingets Forhandling idag blev af
Repræsentanterne Michelsen og Monsen fremsat For-
slag saalydende:

“Regjeringen anmodes om at lade undersøge,
hvorbidt det maatte være hensigtsmæssigt paa

ny at tænde Mark's Fyr, hvorhos den, i for-
nsøent Fald, bemyndiges til at anvende det til
Fyrets Underholdning i Budgetterminen næbven-
dige Belsb. I Forbindelse hermed, og for mu-
lignens at bevirke en Undersøgelse om det etab-
lerede Fyrsystem bør bifaldes, bliver det til Stor-
thinget indkomne Forslag fra Søndandsforenin-
gen i Drammen at oversende Regjeringen.”

Dette Forslag bestemtes at oversendes Committeen
til Behandling og Indstilling, hvilket Præsidents-
skabet herved tjenstlig meddelede, og lader derhos følge
det ommeldte Forslag fra Søndandsforeningen i
Drammen.”

Christiania den 14de August 1845.

N. A. Sem.
Præsident.

Bing,
Secretar.

Til Soldcommitteen.

Uagtet det i ovenstaaende Skrivelse berarte
Forslag fra Søndandsforeningen i Drammen un-
der 29de Marts sidstleden sees at have været til-
stillet Budgetcommitteen til Afbenyttelse, og uag-
tet det har været udlagt til Eftersyn af Thingets
Medlemmer blandt de Documenter, som ledsagede
nysmeldte Committee's Indstilling af 4de d. M.
angaaende Udgiftsbudgettet, har Committeeen dog
saavel af andre Grunde, som endog af den Om-
stændighed, at en Henvendelse som nærværende til
underteignede Committee af Stortinget er bleven
bestuttet, Jøie til at antage, at den store Plura-
litet af Thingets Medlemmer ikke har havt Anled-
ning til dermed at gjøre sig bekendt. Saavel for
at dette kan blive muligt, forinden nogen Beslut-
ning i nærværende Sag af Stortinget bliver fat-
tet, som for at give Publicum i Almindelighed Ud-
gang til at bedømme og yttre sig over dette For-
slag, der, saavidt vides, ikke forhen ved Trykken
har været bekendtgjort, har Committeeen anset det
hensigtsmæssigt her in extenso at indtrage sam-
me. Det lyder som følger:

“At det for et Land, hvis Kyster ere saa vidt
udstrakte, og hvis Søfart er saa vidt udbredt som
Norges, maa være af yderste Vigtighed, at et or-
dentligt og hensigtsmæssigt Fyrsystem organiseres
til Søfartens Veiledning og Betryggelse, er til-
fulde bleven anerkjendt, og der er i denne Henseen-
de, især i de sednere Aar, intet sparet for at rea-
lisere dette Niemed.

Men omendkjönt man føler Vigtigheden af
et velorganiseret Fyrsystem, og de, som skulle høre
Nyttens af samme, nemlig de Søfarende og Dan-